

Učne ure, ki nas vodijo naprej

V današnji Božji besedi so nepozabni liki: Mojzes, Timotej in neimenovana vdova, ki sta jih Bog in Jezus izbrala, da bi izrazili resnico besede, ki se nam razodeva. Ko tem besedam prisluhnemo, imajo, vsaka izmed njih na svojem področju, vpliv na življenja tistih, ki jih sprejmejo.

Od Mojzesa se naučimo, da se noben voditelj, tudi karizmatičen, ne more zanašati nase, ker nihče nima sam sposobnosti modrega in dobrega vodenja drugih. Pravo vodstvo, posebej duhovno, ki ga potrebuje vse Božje ljudstvo, se začne v Bogu. Do te točke se je Mojzes Bogu izročil v molitvi. S tem, ko to naredi, izkusi skrajno odvisnost od Boga, ki mu pomaga, da lahko dobi darove in milost, da je dober služabnik svojega ljudstva. Toda Mojzesovo vodenje je prav tako črpalo iz odnosa do njegovih sodobnikov. Zato so si ga starodavni avtorji predstavljali, kako moli k Bogu v navzočnosti ljudi in z njihovo podporo. Dobesedno so ga držali pokonci, kar potrjuje resnico, da nihče ne more voditi, če drugi nimajo želje, da bi jih vodil. S tem, da so podpirali Mojzesa v njegovi molitvi, so potrdili, da je in bo njihov glavni voditelj vedno Bog.

Drugo pismo Timoteju opominja molitveno občestvo na živi dar Božje besede. Kot neprekinjen vir navdiha Božja beseda naprej prinaša močno, izostreno sporočilo v okoliščine človekovega življenja, ki se vedno spreminjajo in vedno razvijajo. Pristno spoštovanje je vedno potrebno, ko se približamo Božji besedi. Ko prisluhnemo Besedi, moramo paziti, da njenega sporočila ne izkrivimo ali prilagodimo svojemu načinu razmišljanja. Pozorno branje tudi pomeni, da prisluhnemo zapisanemu in ne zanemarimo niti enega dela Besede in tudi ne poslušamo samo na pol ter vzamemo, kar nam je prijetno, in preslišimo, kar je neprijetno in kar nam postavlja izzive. Čeprav je Beseda dar, je to dar, ki ga je treba previdno odviti in ne potrebuje olepšave.

Tretja lekcija, ki je postavljena pred občestvo, je primer odločne ženske, ki se je upala spopasti z zlorabo moči, da bi se njen glas slišal. Čeprav ni imela s kom govoriti in ne pravic, na katere bi se lahko sklicevala (kot je bilo to v primeru mnogih vdov v starodavnem judovskem svetu), je globoko pogledala vase in v sebi našla Boga ter od Boga dano vztrajnost, ki jo je potrebovala, da bi se lahko zagovarjala. Skozi stoletje je bila ta neimenovana ženska primer molitve brez konca in brez izgube poguma. Medtem, ko je to gotovo del vsebine, ki bi jo

želela naučiti, je jasno, da je Jezus v Lukovem evangeliju predstavlja to žensko kot nekoga, ki se bori za pravico in ne odneha, dokler ni pravici zadoščeno.

Vztrajnost v molitvi lahko krepi vztrajnost, ki jo potrebujemo, da bi lahko zagovarjali revne, žrtve krivic in obrobne. Jezus je izredno modro izbral nekoga, ki je zadnji pred Bogom, da bi nas naučil vztrajnosti. Ker je izbral vdovo z družbenim položajem, ki ji ni obetal podpore ali tega, da bi ji kdo prisluhnil, se ne moremo izgovarjati, da smo nepomembni ali premalo vplivni, da bi si prizadevali. Ker vdovi politični položaj ni ponujal nobene podpore ali zaščite, se tudi mi ne moremo izgovarjati, da imamo premalo, ali da smo prešibki, da bi bili vplivni. Ker vdovi pravne okoliščine niso ponujale nobenega bolj varnega načina zagovora, se ne moremo izgovarjati s tem, da smo brez moči. Še več. Dejstvo, da je bila neustrašna kljub nepremagljivemu sovražnemu okolju, ki je bilo proti njej, nas spominja, da nikoli ne bi smeli odnehati.

vir: <http://www.celebrationpublications.org>

prevvedel: Bogdan Rus OFM